

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 10 0 K 002306 19 Kžž
Sarajevo, 22.05.2020. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, apelaciono vijeće sastavljeno od sudaca: Dragan Čorlija - predsjednik vijeća, te Slavko Marić i Emir Neradin - članovi vijeća, uz sudjelovanje zapisničarke Živane Roić, u kaznenom predmetu protiv optuženog I. Č., zbog kaznenog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog Kaznenog zakona SFRJ, odlučujući o žalbi braniteljice ranije navedenog optuženika, odvjetnice B. P. iz N. T., izjavljenoj protiv presude Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine broj: 10 0 K 002306 19 Kžk od 19.04.2019. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 22.05.2020. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Žalba braniteljice optuženog I. Č. se odbija kao neosnovana i potvrđuje presuda Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine broj: 10 0 K 002306 19 Kžk od 19.04.2019. godine.

O B R A Z L O Ž E N J E

Presudom Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine broj: 10 0 K 002306 19 Kžk od 19.04.2019. godine optuženi I. Č. je oglašen krivim da je radnjama iz njene izreke počinio kazneno djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog Kaznenog zakona SFRJ (u daljem tekstu preuzeti KZ SFRJ) i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) godina. Na osnovu odredbe člana 50. stav 1. preuzetog KZ SFRJ u izrečenu kaznu je uračunato vrijeme koje je optuženi proveo u pritvori – vremenski period od 11.10.2013. do 14.10.2013. godine. U istoj presudi dalje je odlučeno da se obitelj oštećenog Ž. Ž., temeljem odredbe člana 212. stav 3. Zakona o kaznenom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH), sa imovinsko pravnim zahtjevom upućuje na parnični postupak, a da se optuženi, sukladno odredbi člana 202. stav 4. ZKP FBiH, u cjelini oslobađa od dužnosti da naknadi troškove kaznenog postupka koji padaju na teret proračunskih sredstava.

Ovu presudu je pravovremenom žalbom osporila braniteljica optuženog I. Č. – odvjetnica B. P. iz N. T., zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, te zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. U žalbi braniteljica predlaže njeno uvažavanje, ukidanje osporene presude, te vraćanje predmeta na ponovni postupak.

Federalno tužiteljstvo nije podnijelo odgovor na predmetnu žalbu.

Stranke i braniteljica optuženog nisu tražili da budu obaviješteni o sjednici vijeća, pa je ista, u skladu s članom 319. stav 8. ZKP FBiH, održana u njihovom odsustvu.

Ovaj sud je pobijanu presudu ispitao u granicama žalbenih navoda, potom po službenoj dužnosti u smislu odredbe člana 321. ZKP FBiH (je li na štetu optuženog povrijeđen Kazneni zakon), nakon toga je odlučio kao u izreci, rukovodeći se sljedećim razlozima:

Po navodima optuženikove braniteljice obrazloženje osporene presude ... „je do te mjere nejasno i nerazumljivo, da optuženom ni obrani nije jasno na temelju čega sud izvodi zaključak da je dokazano da je optuženi pucao u pravcu oštećenog i da ga je ubio“ ... Dalje braniteljica u žalbi ističe da se pobijana presuda uglavnom bavila onim što obrana tijekom postupka nije ni sporila, navodeći pri tome detaljno činjenična utvrđenja koja ni za obranu ni za optužbu nisu bila sporna. Sporno je, po braniteljici, ostalo to ... „je li optuženi, dok je na zemlji ležao ranjen oštećeni, sa udaljenosti od jedno metar, u namjeri da liši života oštećenog, iz automatske puške ispalio jedan hitac koji je pogodio oštećenog u predio glave i prouzročivao mu smrtonosnu povredu od koje je oštećeni na licu mjesta umro“ ... Naime, braniteljica je stava da su razlozi suda iz osporene presude za utvrđenje da su ranije navedene radnje poduzete od strane optuženog I. Č. u konkretnom slučaju zapravo proizvoljni, odnosno da se, kada se pažljivo prouči ocjena izvedenih dokaza, opravdano može zaključiti da sud te dokaze nije cijenio ni savjesno ni brižljivo. U žalbi je primarno ukazano na pogrešnu ocjenu iskaza svjedoka L. L. Tako se od strane optuženikove braniteljice na ovu okolnost ističe da je jedini svjedok koji je na glavnom pretresu svjedočio o spornim činjenicama zapravo L. L., da je sud iskaz ovog svjedoka ocijenio u cijelosti istinitim jer nalazi da isti ne ostavlja uopće dvojbu u pogledu činjenice da je optuženi ispalio jedan hitac u oštećenog, da razlozi koje sud daje u prilog opravdanosti navedene ocjene svoje utemeljenje nemaju u izvedenim dokazima, da svjedok L. L. nije rekao da je vidio da je optuženi prilikom ispaljenja hica pušku usmjerio prema oštećenom nego da je optuženi ubio oštećenog i da su svi iz kolone koja je u tom trenutku stajala mogli vidjeti ono što on svjedoči u sudnici, te da nitko od ispitanih svjedoka očevidaca nije potvrdio ove navode jer su svi tvrdili da nisu vidjeli da je optuženi ubio oštećenog. Sve prethodno istaknuto, po stavu iznesenom u predmetnoj žalbi, ne potvrđuje da je ovaj svjedok izjavio da je u trenutku ispaljenja hica optuženi držao cijev puške usmjerenu prema oštećenom.

Ranije navedeni žalbeni prigovori se ocjenjuju neosnovanim.

Suprotno tvrdnji iz žalbe optuženikove braniteljice obrazloženje osporene presude nije ni nejasno ni nerazumljivo, a iz razloga koji su u toj presudi navedeni je vidljivo i to na temelju čega je izveden zaključak o dokazanosti radnji koje su optuženiku potvrđenom

optužnicom stavljene na teret. Daljnji žalbeni prigovor, onaj u kojem braniteljica optuženog I. Č. iznosi stav da se pobijana presuda uglavnom bavila onim što obrana nije ni sporila, svoje utemeljenje ne nalazi u realnom stanju spisa predmeta. Naime, nesporna utvrđenja su kao takva konstatirana na stranici 4. i u prva dva stava na stranici 5. pobijane presude (da su pripadnici vojne formacije HVO kojoj je pripadao i optuženi dana ... godine negdje iza pola noći povelili kolonu zarobljenih pripadnika Teritorijalne obrane K. i civila, njih negdje oko šezdeset, iz K. prema Š., da se na dijelu puta, negdje u blizini objekta poznatog kao B. kavana ili T. kavana, na približno 3 do 5 km prije raskrižja u mjestu Š. oštećeni Ž. Ž., koji je bio jedan od zarobljenih i nalazio se negdje na početku kolone, izdvojio iz kolone i počeo bježati na desnu stranu puta, da su vojnici iz pratnje povikali da stane, da su neki od vojnika zapucali u smjeru kretanja Ž. Ž., da je oštećeni Ž. Ž. pao pogođen u nogu i da su prema njemu krenuli vojnici iz pratnje, da je prema oštećenom krenuo i optuženi naoružan puškom iz koje je nakon kraćeg zadržavanja kod oštećenog ispalio jedan hitac i potom se vratio u kolonu a oštećeni Ž. Ž. nije), dok su razlozi za zaključak o dokazanosti sporne, ujedno i odlučne činjenice (je li optuženi kritične prilike, dok je na zemlji ležao ranjen oštećeni, sa udaljenosti od približno jednog metra, u namjeri da ga liši života, iz poluautomatske puške ispalio jedan hitac koji je pogodio oštećenog u predjelu glave i prouzročio mu smrtonosnu ozljedu od koje je oštećeni na licu mjesta umro), u osporenoj presudi sadržani na ukupno devet daljnjih stranica (od 5. do 14.) njenog obrazloženja. Sve ovo ujedno potvrđuje da se pobijana presuda nije referirala samo na one okolnosti kritičnog događaja koje ni za optužbi ni za obranu nisu bile sporne, kako se to očigledno neosnovano ističe u žalbi optuženikove braniteljice, nego da se ozbiljno bavila pitanjem dokazanosti optuženikove krivnje za radnje iz potvrđene optužnice.

Nije osnovan ni žalbeni navod u kojem braniteljica tvrdi da je u pobijanoj presudi iskaz svjedoka L. L. pogrešno ocijenjen istinitim, jer ne stoje braniteljičine tvrdnje da stav suda o istinitosti predmetnog iskaza svoje utemeljenje ne nalazi u izvedenim dokazima, odnosno da sud sporni iskaz nije mogao ocijeniti kao istinit budući da nitko od ispitanih svjedoka očevidaca nije potvrdio navod svjedoka L. L. da je optuženi ubio oštećenog nego da su svi svjedoci u danim iskazima istakli da taj čin nisu vidjeli. Iz obrazloženja osporene presude je vidljivo da je iskaz koji je dao svjedok L. L. cijenjen na način da je isti doveden u vezu s ostalim dokazima iz spisa predmeta, primarno onim koji ga svojim sadržajem podržavaju. Tako su u navedenom pravcu analizirani iskazi svjedoka (stranice od 7. do 10.) koji su bili na licu mjesta gdje se kritični događaj desio (Z. P., N. S., P. R. i D. S.). U konkretnom slučaju predmetna analiza je bila iscrpna, a njeni zaključci jasni i za ovo vijeće u svemu prihvatljivi. Pravilnost ocjene da je iskaz svjedoka L. L. istinit nije dovedena u pitanje ni daljnjim žalbenim navodom optuženikove braniteljice. Naime, to što nitko od ispitanih svjedoka očevidaca prilikom svjedočenja nije naveo da je vidio da je optuženi ubio oštećenog (što je navedeno u iskazu ranije navedenog svjedoka) nikako ne znači da je utvrđenje o istinitosti iskaza koji je dao svjedok L. L. pogrešno. Ovo zbog toga jer bi se na način kako to u svojoj žalbi postavlja optuženikova braniteljica određeni iskaz istinitim mogao ocijeniti samo u situaciji kada su mu i iskazi ostalih svjedoka koji su svjedočili na istu okolnost u svemu podudarni, čime bi se postupak ocjenjivanja izvedenih dokaza suštinski učinio formalnim što je neprihvatljivo i suprotno je načelu slobodne ocjene dokaza iz člana 16 ZKP FBiH. Ovdje je potrebno istaći da iskazi koje su tijekom postupka

dali Z. P., N. S., P. R. i D. S., iako ne sadrže izričito izjašnjenje da su vidjeli da je oštećeni ubijen od strane optuženog, svojim ukupnim sadržajem potkrepljuju ocjenu iz osporene presude da je iskaz svjedoka L. L. u cijelosti istinit. O ovome će razlozi biti dani naknadno kroz analizu ostalih žalbenih prigovora kojima se iskazi ranije navedenih svjedoka dovode u pitanje. U ovim se okolnostima irelevantnim pokazuje žalbeni prigovor optuženikove braniteljice da analizirani dokazi ne potvrđuje da je svjedok L. L. izjavio da je u trenutku ispaljenja hica optuženi držao cijev puške usmjerenu prama oštećenom. Optuženom se, naime, potvrđenom optužnicom ni ne stavlja na teret ova radnja, nego da je pucajući oštećenom u glavu istog usmrtio.

U žalbi braniteljica iznosi i ocjenu da nije točna tvrdnja iz pobijane presude da je iskaz svjedoka L. L. potkrijepljen iskazom svjedoka Z. P. Naime, stav je braniteljice da se ono što je svjedok Z. P. izjavio u pogledu spornih činjenica nikako na može smatrati potvrdom iskaza koji je dao svjedok L. L. Kada se izjašnjavao na glavnom pretresu svjedok Z. P. je, prema žalbenim navodima, rekao da nije vidio trenutak kada je optuženi ispalio hitac, a da je mogao vidjeti da ga je to zanimalo. Dalje braniteljica u prilog opravdanosti svog stava navodi da „To što je svjedok u jednom trenutku, nakon što mu je predloženo da je u istrazi rekao da je vidio kada je optuženi pucao u glavu oštećenom 'Da, da to je tačno, nema šta reći' a na pitanje obrane potom odgovorio da nije vidio ovo , da on misli da je oštećeni pogođen u glavu, da mu je optuženi najvjerojatnije pucao u glavu, može samo činiti iskaz ovog svjedoka nevjerodostojnim, odnosno neuvjerljivim, a nikako se ne može izvesti zaključak kakav izvodi sud, da je potvrda iskaza svjedoka L.“

Ni ovi žalbeni prigovori optuženikove braniteljice nisu osnovani.

U osporenoj presudi su ponuđeni jasni i određeni razlozi za zaključak da je iskaz svjedoka Z. P. potkrepljujući iskazu koji je dao svjedok L. L. Ovdje valja istaći da je kod analize iskaza koji je dao svjedok Z. P. u obzir uzeta činjenica da se imenovani tijekom postupka različito izjašnjavao na okolnost optuženikove upotrebe vatrenog oružja u kritičnom događaju. Tako iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je ovaj svjedok na glavnom pretresu izjavio (što se posebno potencira žalbom optuženikove braniteljice) da nije vidio trenutak kada je optuženi pucao (a da je mogao vidjeti da ga je to zanimalo), da je nakon ovakvog svjedokova izjašnjenja kantonalna tužiteljica konstatirala da postoji očigledna razlika između ovog iskaza sa glavnog pretresa i onog iz istrage, da je od svjedoka zatražila da objasni veoma bitnu razliku jer je u iskazu danom u istrazi na istu okolnost naveo ... „odmah nakon par sekundi ja sam vidio da je ta osoba prišla Ž. i iz puške sa udaljenosti od jednog metra ispalio jedan hitac u glavu Ž.“, te da je svjedok tada odgovorio, ... „, Da, da, da, dobro je, to je tačno nema nema šta reći“, potvrđujući na taj način istinitim iskaz iz istrage. Ovo vijeće nalazi da je u danim okolnostima (za što su u pobijanoj presudi - stranice 8., 9. i 10. - navedeni konkretni razlozi zbog čega se to čini) vjera opravdano poklonjena iskazu svjedoka Z. P. koji je dao u istrazi, pri čemu se u svemu prihvatljivim pokazuje i stav iz osporene presude da taj iskaz svojim sadržajem podržava iskaz svjedoka L. L.

Kroz daljnje žalbene navode braniteljice optuženog I. Č. je ukazano na neodređenost razloga iz osporene presude kod ocjene iskaza svjedoka Z. P. Tako braniteljica u žalbi navodi da je sud, iako je bitni dio iskaza ovog svjedoka našao neistinitim pozivajući se na iskaze svjedoka koji su tvrdili da je u vrijeme inkriminiranog događaja kolona stajala (na ovu okolnost svjedok Z. P. je kazivao drugačije, da se kolona kretala), odmah po iznošenju navedene ocjene iznio i zaključak da je predmetni iskaz vjerodostojan. Dalje se od strane optuženikove braniteljice u prilog opravdanosti prethodno iznesenih tvrdnji ističe: „Naime, na stranici 8 posljednji pasus sud započinje Vjerodostojnost iskaza svjedoka L. L. i Z. P., obrana je pokušala dovesti u pitanje ... i da bi zbog toga bili dovedeni u sumnju iskazi svjedoka P. i L.. Isto tako, sud na 9-toj stranici prvi pasus započinje istim riječima 'Vjerodostojnost iskaza svjedoka L. L. i Z. P. obrana je pokušala dovesti u pitanje ukazivanjem na razlike o pojedinim okolnostima o kojima su se ovi svjedoci izjašnjavali, ... tako da pojedine okolnosti koje nisu podudarne u iskazima svjedoka nisu od presudnog značaja za ocjenu vjerodostojnosti cjelokupnih iskaza svjedoka P. i L. ...“ Obrani je, kako se to ističe u žalbi, kod ovako dane analize iskaza svjedoka Z. P. ostalo nejasno da li je taj iskaz istinit ili ne. Za braniteljicu je, dalje, neosnovano i pozivanje suda na iskaze drugih svjedoka koji su u istima navodno potvrdili iskaze svjedoka L. L. i Z. P., jer su svjedoci N. S., P. R., D. S. i drugi kada su se izjašnjavali svjedočili o nespornim činjenicama, a o spornim su iznosili samo pretpostavke. Dalje se od strane optuženikove braniteljice (sve vezano za ovako dane razloge u pogledu ocjene vjerodostojnosti predmetnih iskaza) u žalbi ističe da obrana u prednjim razlozima ... „nalazi bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz čl. 312. st. 1. točka k) ZKP FBiH.“

Ranije navedeni žalbeni prigovori se ocjenjuju neprihvatljivim.

Žalbeni navod optuženikove braniteljice da je sud kada je ocjenjivao iskaz svjedoka Z. P. ... „bitni dio iskaza ovog svjedoka našao neistinitim“ ..., te da je, dalje, odmah po tom utvrđenju izveo i zaključak o njegovoj vjerodostojnosti, svoje utemeljenje ne nalazi u realnom stanju spisa predmeta. Ovo zbog toga jer u osporenoj presudi uopće ne postoji ocjena o neistinitosti „bitnog dijela“ predmetnog iskaza, nego je kao neistinit ocijenjen dio iskaza u kojem se svjedok Z. P. izjašnjavao o dijelu kritičnog događaja koji se izravno ne dotiče same inkriminacije. Tako je prema razlozima iz obrazloženja pobijane presude neistinitim označeno izjašnjenje svjedoka Z. P. u kojem je imenovani (suprotno kazivanju svjedoka J. M., N. S., D. S., P. R., L. L. i I. B.) naveo da se kolona zarobljenika za vrijeme kritičnog događaja nije zaustavljala, da se nastavila kretati, a to se doista ne može smatrati bitnim dijelom svjedokova iskaza jer se ovaj dio svjedočenja ne odnosi na odlučne činjenice iz predmetnog optuženja. Ovdje se očigledno radi o okolnosti koja nema onaj značaj koji joj se braniteljičinom žalbom pridaje. U isto vrijeme treba podsjetiti da se ocjena o vjerodostojnosti iskaza svjedoka Z. P. u osporenoj presudi, suprotno tvrdnji optuženikove braniteljice, ne oslanja na dio iskaza u kojem se ovaj svjedok izjašnjavao na okolnost kretanja kolone zarobljenika u vrijeme inkriminiranog događaja, nego na onaj dio svjedokova izjašnjenja o bitnim detaljima pod kojima se predmetni događaj desio, konkretno o prilasku optuženog I. Č. prethodno ranjenom Ž. Ž. i ispaljenju jednog hica sa udaljenosti od oko jednog metra u glavu oštećenog. Za istaći je i to da je kroz raniju analizu

braniteljičinih žalbenih prigovora odgovoreno na pitanje zbog čega je u svemu prihvatljiv stav iznesen u pobijanoj presudi da je iskaz svjedoka Z. P. vjerodostojan.

Daljnji žalbeni prigovori, oni u kojima braniteljica optuženog I. Č. navodi: „Naime, na stranici 8 posljednji pasus sud započinje Vjerodostojnost iskaza svjedoka L. L. i Z. P., obrana je pokušala dovesti u pitanje ... i da bi zbog toga bili dovedeni u sumnju iskazi svjedoka P. i L. Isto tako, sud na 9-toj stranici prvi pasus započinje istim riječima Vjerodostojnost iskaza svjedoka L. L. i Z. P. obrana je pokušala dovesti u pitanje ukazivanjem na razlike o pojedinim okolnostima o kojima su se ovi svjedoci izjašnjavali, ... tako da pojedine okolnosti koje nisu podudarne u iskazima svjedoka nisu od presudnog značaja za ocjenu vjerodostojnosti cjelokupnih iskaza svjedoka P. i L. ..., sadržajno su potpuno neodređeni i kao takvi se nisu ni mogli ispitati.

Nisu prihvatljivi ni žalbeni navodi u kojima braniteljica optuženog I. Č. ističe da je neosnovano i pozivanje suda na iskaze drugih svjedoka koji su u istima navodno potvrdili iskaze svjedoka L. L. i Z. P. Po stavu braniteljice svjedoci N. S., D. S., P. R. i drugi su, kada su svjedočili, kazivali samo o nespornim činjenicama dok su o spornim iznosili samo pretpostavke. Međutim, braniteljica u žalbi nije konkretizirala u odnosi na koje to nesporne činjenice se odnosi svjedočenje N. S., D. S., P. R. i drugih svjedoka, odnosno u pogledu kojih spornih činjenica je njihovo svjedočenje ostalo isključivo na nivou pretpostavki. Ovim se predmetni žalbeni prigovori optuženikove braniteljice pokazuju paušalnim i zbog te svoje paušalnosti suštinski neprovjerljivim.

Iz do sada analiziranih žalbenih prigovora proizlazi da razlozi iz osporene presude za utvrđenje da je optuženi počinio radnje iz potvrđene optužnice, suprotno tvrdnji optuženikove braniteljice, nisu proizvoljni, odnosno da su izvedeni dokazi, kod izvođenja zaključka o optuženikovoju krivnji, cijenjeni savjesno i brižljivo, kako pojedinačno tako i u njihovoj međusobnoj vezi. U danim se okolnostima u svemu neprihvatljivim pokazuje žalbeno isticanje braniteljice da je pobijana presuda (iz razloga bliže navedenih u žalbi) zahvaćena bitnom povredom odredaba kaznenog postupka iz član 312. stav 1. točka k) ZKP FBiH.

U dijelu žalbe kojim u pitanje dovodi činjenična utvrđenja iz pobijane presude braniteljica optuženog I. Č. ističe da je izvršena potpuno pogrešna ocjena iskaza svjedoka obrane, da se to naročito odnosi na iskaz optuženog kao svjedoka, da je kod ocjene ovih dokaza prevelik značaj dan sitnim razlikama u kazivanju ovih svjedoka za razliku od značaja koji je takvim razlikama dan u odnosu na iskaze koje su dali svjedoci optužbe gdje su iste smatrane nebitnim.

Ni ovi žalbeni navodi optuženikove braniteljice nisu prihvatljivi.

Svoju tvrdnju da je u pobijanoj presudi izvršena potpuno pogrešna ocjena iskaza svjedoka obrane, odnosno da je kod ocjene ovih dokaza prevelik značaj dan sitnim razlikama u kazivanju ovih svjedoka za razliku od značaja koji je takvim razlikama dan u odnosu na iskaze koje su dali svjedoci optužbe gdje su iste smatrane nebitnim, braniteljica u žalbi nije

konkretizirala. Naime, iz sadržaja predmetne žalbe nije vidljivo koje je to sitne razlike sadržane u iskazima svjedoka optužbe i obrane osporena presuda prilikom njihove ocjene nejednako tretirala. Ovi prigovori su paušalni i njihovo ispitivanje, upravo zbog te paušalnosti, realno nije moguće.

Dalje se predmetnom žalbom u pitanje dovodi stav iz pobijane presude da je optuženikov iskaz sa glavnog pretresa neistinit. Tako se, po navodima optuženikove braniteljice, do zaključka o neistinitosti ovog iskaza nije moglo doći ... na temelju uspoređivanja interpretacije razgovora između optuženog i vojnika iz kolone i onoga što o tome razgovoru suglasno navode svjedoci P. i L. ..., a ovo sve zbog činjenice da iskazi koje su dali svjedoci L. L. i Z. P. u odnosu na predmetne razgovore nisu ni približno međusobno suglasni. Kada braniteljica opravdava tvrdnju o postojanju razlika u iskazima ranije navedenih svjedoka onda u žalbi ističe da je sud kod ocjene iskaza svjedoka L. L. u pobijanoj presudi, na stranici 6., pasus 3., naveo: čuo je da optuženi govori oštećenom više puta ustani ... ali nije čuo da je oštećeni išta odgovorio optuženom, da bi potom čuo da je netko otraga rekao pucaj pa je optuženi..., da je, potom, ocjenjujući iskaz svjedoka Z. P. sud (stranica 7., pasus 2.) istakao: ... svjedok ponavlja da je čuo glas kako pita, šta ćemo sada, neće, ne može da se uključi u kolonu, i da je netko rekao, znaš šta ćeš, ubij ga,, te da se iz istaknutog jedino može zaključiti da iskazi navedenih svjedoka nisu apsolutno podudarni. U žalbi se ističe i to da je optuženi u svjedočenju (koje sud u presudi interpretira na 11. stranici) u odnosu na razgovor koji je vodio sa oštećenim naveo da je oštećenom rekao ,, ... da se podigne i ide sa ostalim, a on mu se obratio po nadimku P. i rekao da neće ići jer neće da ga zakolju u Š. Dalje navodi da je čuo od kolone, i to od više zarobljenika da govore, ubij ga, ne zajebavaj se gore....“, te da se s obzirom na sadržaj prezentiranih iskaza postavlja pitanje u čemu se razlikuju iskazi optuženog I. Č. i svjedoka Z. P. To što je sud našao da je optuženi kritične prilike govorio da mu je netko od zarobljenika rekao „ubij ga, ne zajebavaj se gore“, po braniteljici, čak i ako je to rečeno od strane optuženog, jedino se može smatrati optuženikovim lapsusom.

Ovi žalbeni prigovori nisu doveli u pitanje pravilnost osporene presude.

Nisu prihvatljive tvrdnje iz žalbe optuženikove braniteljice - da je zaključak iz pobijane presude o neistinitosti iskaza njenog branjenika zasnovan na uspoređivanju sadržaja razgovora koji je optuženi vodio sa oštećenim sa fragmentarno prezentiranim iskazima svjedoka L. L. sa stranice 6., pasus 3. („čuo je da optuženi govori oštećenom više puta ustani ... ali nije čuo da je oštećeni išta odgovorio optuženom, da bi potom čuo da je netko otraga rekao pucaj pa je optuženi...“) i svjedoka Z. P. sa stranice 7., pasus 2. („... svjedok ponavlja da je čuo glas kako pita, šta ćemo sada, neće, ne može da se uključi u kolonu, i da je netko rekao, znaš šta ćeš, ubij ga,“) - te da na opravdanost predmetnih žalbenih prigovora ukazuje i činjenica da iskazi koje su dali svjedoci L. L. i Z. P. (u citiranom dijelu) nisu ni približno međusobno suglasni. Kada je u pitanju prva žalbena tvrdnja valja istaći da su razlozi za stav da optuženikov iskaz nije istinit navedeni na str. 11. i 12. osporene presude i da se isti, kako je to prethodno već konstatirano, na bilo koji način ne dotiču fragmentarnih iskaza ranije navedenih svjedoka koji su prezentirani na str. 6. i 7. njenog obrazloženja kod iznošenja ocjene o njihovoj pojedinačnoj vjerodostojnosti. Dakle, očigledno je da se ova

ocjena o neistinitosti optuženikova iskaza oslanja na drugačiju činjeničnu podlogu od one na koju je u žalbi ukazala njegova braniteljica. Ne stoji ni daljnja žalbena tvrdnja da prezentirani iskazi svjedoka Z. P. i L. L. nisu međusobno suglasni jer to jednostavno ne proizlazi iz njihovog sadržaja. Ovaj stav u pitanje nije doveden ni žalbenim prigovorom da u iskazima navedenih svjedoka (onako kako su isti predstavljeni u žalbi) ne postoji „apsolutna podudarnost“, jer postojanje takve podudarnosti nije pretpostavka za utvrđenje da je određeni iskaz pojedinačno vjerodostojan ili da između više analiziranih iskaza ne postoji međusobna proturječnost. U suprotnom bi ocjena vjerodostojnosti iskaza koje su svjedoci dali u određenom konkretnom kaznenom postupku bila objektivizirana, što je protivno načelu slobodne ocjene dokaza iz člana 16. ZKP FBiH.

Bez osnova je i daljnji žalbeni prigovor u kojem optuženikova braniteljica ističe da se u danim okolnostima, s obzirom na sadržaj iskaza optuženog I. Č. i prezentirani dio iskaza svjedoka Z. P., postavlja pitanje u čemu su to ti iskazi međusobno različiti da se vjera nije mogla pokloniti svjedočenju njenog branjenika. Prema navodima iz žalbe svjedok Z. P. je (opisujući kritičnu fazu inkriminiranog događaja) u iskazu naveo da je čuo glas kako pita ... „šta ćemo sada, neće, ne može da se uključi u kolonu“ ..., što doista ne proturječi optuženikovu svjedočenju u kojem je naveo da je od oštećenog kada mu je prišao tražio da se podigne i nastavi kretanje sa ostalima zarobljenicima koji su ostali u koloni. Međutim, u iskazima optuženog I. Č. i svjedoka Z. P. je sadržan niz drugih, vrlo značajnih razlika, čije postojanje predmetne iskaze čini nekompatibilnim. Ove razlike su u obrazloženju pobijane presude konstatirane uz navođenje u svemu prihvatljivih razloga za zaključak da iskaz optuženog kao svjedoka nije istinit. Tako se u osporenoj presudi, a sve vezano za optuženikove navode da je kritične prilike oštećenom rekao da se digni i da ide sa ostalima, da ga je i nakon toga što je rekao da neće da se vrati u kolonu jer ne želi da ga zakolju u Š. probao još jedanput uvjeriti da ide što je oštećeni ponovo odbio, te da je tada rekao oštećenom da legne i ostane tu gdje je ležao, određeno ističe da ... „iz takvih navoda svjedoka-optuženog proizlazi, da je oštećeni mogao da ide, ali da nije htio iz razloga koje je rekao svjedoku-optuženom, što nije točno s obzirom da iz iskaza vještaka sudske medicine, nedvojbeno proizlazi da oštećeni sa prijelomom sa fragmentima obje kosti noge nikako nije mogao hodati.“ Ovo pokazuje da se optuženikov iskaz ne može „uklopiti“ u parametre koji su determinirani objektivnim dokazima. Ostale nedosljednosti koje su realno sadržane u optuženikovu iskazu će biti analizirane kroz razmatranje preostalih žalbenih prigovora. Dalje, bez osnova je i žalbeni navod kojim braniteljica pokušava umanjiti značaj optuženikova izjašnjenja da je kritične prilike čuo da mu netko od zarobljenika iz kolone govori ... „ubij ga, ne zajebavaj se gore“. Naime, ne stoji braniteljičina tvrdnja da se ove riječi, čak i ako su izgovorene od strane optuženog I. Č., jedino mogu smatrati njegovim lapsusom. Ovo iz razloga jer je optuženi kada se izjašnjavao na ovu okolnost, odgovarajući i na pitanje braniteljice i u unakrsnom ispitivanju na upit kantonalne tužiteljice, bio izričit u tvrdnji da su mu upravo osobe iz kolone govorile „da se ne zajebava“ i da ubije oštećenog.

U žalbi braniteljica također navodi da iskaz njenog branjenika neistinitim nije mogao biti ocijenjen temeljem činjenice da nitko od svjedoka nije potvrdio da je oštećeni kritične prilike nešto rekao optuženom, da sud potpuno zanemaruje činjenicu da je svjedok Z. P. u iskazu naveo da je u vrijeme inkriminiranog događaja čuo optuženog kako govori

oštećenom da ustane, da je optuženi potom pitao ... „šta ćemo sa njim ne može da se priključi koloni“ ... što je evidentirano na stranici 8., pasus 2., red 3. pobijane presude, da ovom dijelu svjedokova iskaza nije poklonjena vjera, da su se i ostali svjedoci također različito izjašnjavali o ovom razgovoru, da je, tako, svjedok L. L. čuo riječ „pucaj“, svjedok P. R. (čijem iskazu je poklonjena vjera) je izjavio da u kritično vrijeme čuje „ako nemere, ako krvari dodaj mu još jedan metak“, te da sve prethodno navedeno pokazuje da ni jedan svjedok razgovor optuženog i oštećenog ne prikazuje na identičan način. Dalje braniteljica ističe da sud svoj stav da se vjera iskazu optuženog ne može pokloniti nije mogao utemeljiti na činjenici da nitko od ispitanih svjedoka nije potvrdio njegovo kazivanje da je kritične prilike pucao u zrak i to kada se vraćao od oštećenog, da optuženikov iskaz u sumnju ne dovodi ni nalaz vještaka za sudsku medicinu jer ovaj vještak nije mogao sa sigurnošću potvrditi na koji način su nastale ozljede glave oštećenog kao ni položaj povredioca i povrijeđenog u trenutku nanošenja ozljeda, da obrana primjećuje da nema dokaza gdje je oštećenikovo tijelo pronađeno što je posebno važno jer su na lokalitetu gdje se kritični događaj desio bili i drugi vojnici neprijateljski raspoloženi prema zarobljenicima, te da bi sud, da je pravilno cijenio izvedene dokaze, svakako zaključio da nije izvan razumne sumnje dokazano da je optuženi ispalio hitac u glavu oštećenog i na taj način ga usmrtio.

Ni ovi žalbeni prigovori nisu doveli u pitanje pravilnost osporene presude.

Iz sadržaja predmetnih žalbenih navoda proizlazi da braniteljica istim i dalje istrajava na tvrdnji da se iskaz njenog branjenika (iz razloga koji su navedeni u pobijanoj presudi) nije mogao označiti neistinitim. Kroz do sada danu analizu istovjetnog žalbenog osporavanja je odgovoreno na pitanje zbog čega je isto u cijelosti ocjenjeno neosnovanim. Ova ocjena u pitanje nije dovedena ni braniteljičinom tvrdnjom da osporeni stav suda (da optuženikov iskaz nije istinit) ne opravdava to što nitko od svjedoka nije potvrdio da je oštećeni bilo što rekao optuženom. Dalje, netočnom se pokazuje tvrdnja iz braniteljičine žalbe da sud u ovom pravcu ... „potpuno zanemaruje da je svjedok P. upravo potvrdio ono što je čuo da optuženi govori oštećenom, da ustane, da je potom pitao što ćemo s njim ne može da se priključi koloni (stranica 8-ma, pasus 2-gi, red treći) ali da u tom dijelu iskaza sud nije poklonio vjeru.“ Ovaj dio iskaza svjedoka Z. P. je već analiziran i dani su razlozi zbog čega se prihvaća ocjena iz osporene presude da je isti vjerodostojan, uz daljnju naznaku da detalji o kojima se svjedok izjašnjavao ne proturječe kazivanju optuženog da je kritične prilike razgovarao sa oštećenim. Dakle, ne stoji tvrdnja optuženikove braniteljice da iskazu svjedoka Z. P. u prezentiranom dijelu nije poklonjena vjera. Ova ocjena je u pobijanoj presudi (stranica 8., pasus 2.) dana samo za dio iskaza u kojem je svjedok Z. P. izjavio da zbog kretanja kolone (jer je dijelom već prošao mjesto gdje je ležao oštećeni) nije vidio kada je optuženi ispalio hitac iz puške, za koju je u unakrsnom ispitivanju rekao da je vidio da tu pušku vojnik drži uperenu u Ž. Kako je ovakvim izjašnjenjem na glavnom pretresu od strane ranije navedenog svjedoka inkriminirani događaj u ovom dijelu prikazan drugačije nego u istrazi osporena presuda se bavila pitanjem koje svjedokovo izjašnjenje je istinito. U obrazloženju pobijane presude (stranica 8.) su navedeni u svemu prihvatljivi razlozi za stav da se istinitim ocjenjuje svjedokov iskaz iz istrage.

Ni daljnjim žalbenim navodima optuženikove braniteljice, onim u kojima tvrdi da su se i ostali svjedoci također različito izjašnjavali u odnosu na razgovor koji je optuženi kritične prilike vodio sa oštećenim (svjedok L. L. se izjavio da je čuo riječ „pucaj“, svjedok P. R. u ovom dijelu kaže „...ako nemere, ako krvari, dodaj mu još jedan metak“), te da se iz izloženog jedino može zaključiti da se o predmetom razgovoru ni svjedoci nisu identično izjasnili (kako je to zaključio sud), pravilnost osporene presude nije dovedena u pitanje. Naime, iz fragmentiranih iskaza svjedoka L. L. i P. R. ne proizlazi da su se ovi svjedoci o kritičnom dijelu ovog događaja izjasnili na tako različit način da to, primarno, u sumnju dovodi njihove iskaze, a, onda, posljedično tome i zaključak iznesen u pobijanoj presudi da se optuženikovu iskazu ne može pokloniti vjera, odnosno da iskaz optuženog kao svjedoka nije istinit. Ovdje se suštinski radi o tome da su oba svjedoka u iskazima istakli da su čuli druge osobe koje su se u kritično vrijeme nalazile na licu mjesta kako potiču optuženog na upotrebu vatrenog oružja.

Žalbom je dalje osporen i zaključak iz pobijane presude da se vjera optuženikovu iskazu nije mogla pokloniti zbog toga što nitko od ispitanih svjedoka nije potvrdio njegovo kazivanje da je kritične prilike pucao u zrak i to kada se vraćao od oštećenog. Iz ovako koncipiranog žalbenog prigovora proizlazi braniteljičino pogrešno razumijevanje razloga koji su u osporenoj presudi dani za stav da je iskaz optuženog neistinit. Naime, pobijana presuda se kod ocjene optuženikova svjedočenja, pored činjenice da ni jedan ispitani svjedok u iskazu nije potvrdio da je optuženi pucao u zrak, poziva i na druge okolnosti koje opravdavaju utvrđenje da tom svjedočenju nije moguće pokloniti vjeru. Tako se u obrazloženju osporene presude (stranica 12.) vezano za ocjenu optuženikovog iskaza, između ostalog, ističe: „Neprihvatljiv je i navod svjedoka-optuženog, da je nakon tih riječi koje su uputili zarobljenici on rekao oštećenom da legne i ostane tu, nakon čega se okrenuo od njega prema koloni i ispalio jedan hitac u zrak kako bi stvorio dojam da je optuženog ubio. Naime, u takvim okolnostima, je nelogično da optuženi ispali hitac u zrak na poticaj zatvorenika da oštećenog ubije i stvara dojam kod zarobljenika da je oštećeni ubijen, ne navodeći da je taj dojam htio ostaviti na vojnike u pratnji i ne objašnjavajući kako se takav dojam može uopće ostaviti ako se, kako navodi u iskazu, okrenuo od oštećenog i ispalio hitac u zrak, a da je tada udaljen od kolone oko 10-15 metara i da ga iz kolone jasno vide zatvorenici, kako su opisali u svojim iskazima, posebno svjedoci L. L. i Z. P.“ Ovi razlozi iz osporene presude zaključak o neistinitosti optuženikova iskaza čine vrlo uvjerljivim.

Bez osnova je i žalbeni prigovor u kojem optuženikova braniteljica ističe da iskaz optuženog nije doveden u sumnju ni nalazom vještaka specijaliste za sudsku medicinu jer ovaj vještak nije mogao sa sigurnošću utvrditi na koji način su nastale ozljede glave kod oštećenog, kao ni položaj povredioca i povrijeđenog u trenutku kada je ta tjelesna ozljeda nanesena. Naime, kada se ovaj vještak izjašnjavao na ranije navedene okolnosti onda je u iskazu istakao da su, na inače dobro očuvanom skeletu muške osobe, samo djelomično prisutne kosti krova lubanje kao i fragmenti kostiju prednjeg dijela lubanje, da su, dalje, pregledom kostiju glave uočeni znaci perimortalnog (u trenutku smrti) ozljeđivanja koji se manifestiraju kao višestruki prijelomi osnovice i krova lubanje, da je, s obzirom na zatečeno stanje, s velikom pouzdanošću moguće ustanoviti neposredni uzrok smrti koji je vezan za ozljede glave koje su sasvim sigurno bile praćene razaranjem mozga, te da ovakve

ozljede kostiju lubanje mogu nastati djelovanjem projektila iz ručnog vatrenog oružja. Dakle, iz ovako prezentiranog Nalaza vještaka specijaliste sudske medicine proizlazi da je smrt oštećenog vezana za ozljeđivanje glave, a prema iskazu svjedoka L. L. iz istrage (koji je ocijenjen istinitim i potkrijepljen je iskazom svjedoka Z. P.) on je kritične prilike ... „vidio da je ta osoba prišla Ž. i iz puške sa udaljenosti od jednog metra ispalio jedan hitac u glavu Ž.“ Nije sporno da je osoba koja je prišla oštećenom upravo optuženi I. Č. Ovo su razlozi koji opravdavaju primarno iznesenu ocjenu da ni ovi žalbeni navodi nisu u pitanje doveli pravilnost pobijane presude.

U danim se okolnostima, kod pouzdanog utvrđenja da je optuženi počinio radnje iz izreke osporene presude, daljnji žalbeni prigovor optuženikove braniteljice da nema dokaza gdje je tijelo oštećenog pronađeno, kao i da su na spornom mjestu bili i neki drugi vojnici koji su bili neprijateljski raspoloženi prema zarobljenicima, pokazuje u svemu irelevantnim.

Iz sadržaja predmetne žalbe proizlazi da optuženikova braniteljica pobijanu presudu nije osporila zbog odluke o kaznenopravnoj sankciji. Zbog toga je kazna koja je optuženom izrečena osporenim presudom ispitana sukladno odredbi člana 323. ZKP FBiH. U konkretnom slučaju optuženi I. Č. je za kazneno djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog KZ SFRJ osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) godina. Iz obrazloženja osporene presude proizlazi da je sud kao olakotne okolnosti na strani ranije navedenog optuženika cijenio da ranije nije osuđivan, potom njegovu životnu dob u vrijeme počinjenja kaznenog djela (naglašava se da je optuženi tada imao nepunih 29 godina), te da je sada porodičan i da ima dvoje djece, a da otegotne okolnosti koje bi se mogle vezati za optuženikovu osobu nije našao. Kazna zatvora koja je pobijanom presudom izrečena optuženiku I. Č. je, kako to nalazi i ovo vijeće, u svemu adekvatna stupnju njegove krivnje i težini kaznenog djela koje je optuženi počinio. Ujedno se ocjenjuje da će se ovako izrečenom kaznom zatvora ostvariti svrha kažnjavanja koja je propisana u odredbi člana 33. preuzetog KZ SFRJ.

Kod ovakvog stanja u spisu valjalo je predmetnu žalbu odbiti kao neosnovanu i osporenu presudu potvrditi, a sve temeljem ovlasti iz odredbe člana 328. ZKP FBiH.

Zapisničar
Živana Roić,s.r.

Predsjednik vijeća
Dragan Čorlija,s.r.